

Διδασκαλείο Νέας Ελληνικής

Εκεί που η γλώσσα και ο πολιτισμός μας
«ξαναφτιάχνεται» από την αρχή!

Μαίρη Μπακοπούλου / Φώτο: Μενέλαος Μυρίλλας

Published in Newpost Specials

Μια μικρογραφία της Ελλάδας, με “οδηγό” την γλώσσα της οικοδομείται κομμάτι - κομμάτι από τη δεκαετία του 50’ σε ένα από τα κτίρια της Πανεπιστημιούπολης στου Ζωγράφου.

Δίπλα στη Φιλοσοφική, εκεί όπου οι Έλληνες φοιτητές διδάσκονται σε βάθος τον απέραντο γλωσσικό μας πλούτο, ενήλικες από όλες τις χώρες του κόσμου γίνονται καθημερινά κοινωνοί της νέας ελληνικής, με αρωγούς καθηγητές που επιτελούν με μεράκι και όρεξη ένα διττό στόχο: Να τους μάθουν να μιλούν ελληνικά σωστά και γρήγορα και παράλληλα να τους ανοίξουν παράθυρο στην κουλτούρα και τον πολιτισμό μας.

Κάποιοι από αυτούς ήρθαν στην χώρα μας για σπουδές. Άλλοι από έρωτα και αρκετοί για δουλειά. Όποια και αν είναι η αφετηρία τους, η κατάληξή τους, μετά την φοίτησή τους στο διδασκαλείο είναι κοινή: Η γνώση των ελληνικών σε συνδυασμό με την επαφή με την τριβή με την καθημερινότητα.

Και το τελικό αποτέλεσμα μετά την αποφοίτηση; Φιλίες ζωής, αγάπη για την Ελλάδα, ένα “μαγικό” μίγμα ανθρώπων και πολιτισμών.

Το κτίριο του Διδασκαλείου βρίσκεται στην Πανεπιστημιούπολη και ξεχωρίζει αμέσως από τα άλλα πανεπιστημιακά οικήματα: Ολοκαίνουριο, καθώς παραδόθηκε το 2014 με τα μαθήματα τα προηγούμενα χρόνια να γίνονται σε διάφορες αίθουσες της Φιλοσοφικής, και με πρωτοποριακή αρχιτεκτονική είναι δικαιωματικά το “στολίδι” της εκπαιδευτικής μονάδας, τόσο έξω όσο και μέσα.

Στον κόσμο του Διδασκαλείου μας εισάγει η κ. Αλίκη Τσοτσορού, καθηγήτρια και μόνιμη διδάσκουσα από την δεκαετία του 90’, αλλά και ο Νίκος Ρουμπής, καθηγητής από την νεώτερη “φουρνιά” εκπαιδευτικών, εξειδικευμένων στην διδασχά των ελληνικών σε ξένους.

“Το Διδασκαλείο Νέας Ελληνικής δημιουργήθηκε στα μέσα της δεκαετίας του 1950 σε μια πρώτη μορφή. Ήταν δηλαδή μια από τις ξένες γλώσσες που διδασκόταν στην Πανεπιστημιακή Λέσχη του Πανεπιστημίου Αθηνών. Την Νέα Ελληνική ως ξένη δίδαξαν ήδη από τα πρώτα χρόνια ως τις αρχές της δεκαετίας του 1990 οι καθηγητές που οργάνωσαν αργότερα τον Τομέα Γλωσσολογίας της Φιλοσοφικής Σχολής: Ο Γιώργος Μπαμπινιώτης, η Δήμητρα Θεοφανοπούλου-Κοντού και ο Παναγιώτης Κοντός.

Ακριβώς εκείνη την περίοδο έρχονταν στην Ελλάδα για να βελτιώσουν τις γνώσεις τους στη Νέα Ελληνική Γλώσσα νέοι τότε σε ηλικία καθηγητές Νέας Ελληνικής Φιλολογίας στα ευρωπαϊκά πανεπιστήμια της Δυτικής Ευρώπης. Έρχονταν επίσης οι πρώτοι υποψήφιοι φοιτητές των Ιατρικών και των Πολυτεχνικών Σχολών (Μετσόβιο, Αριστοτέλειο), κυρίως από τις χώρες της Βόρειας και Κεντρικής Αφρικής αλλά και από τις αραβικές χώρες.

Το 1994 ήταν όμως που δημιουργήθηκε το ανεξάρτητο Διδασκαλείο Νέας Ελληνικής Γλώσσας, το οποίο είναι ως σήμερα συνδεδεμένο με το Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα για τη Διδασκαλία της Νέας Ελληνικής ως Ξένης Γλώσσας. Ο Γιώργος Μπαμπινιώτης ως πρύτανης του ΕΚΠΑ (2000-2006), η Δήμητρα Θεοφανοπούλου ως Πρόεδρος του Τμήματος Φιλολογίας (2001-2005) και ο Παναγιώτης Κοντός ως Προϊστάμενος της Γραμματείας του ΕΚΠΑ (1998-2010) συνέβαλαν στην εδραίωση και την προβολή του Διδασκαλείου, καθώς και την στελέχωσή του με καταρτισμένους καθηγητές, όλους κατόχους του Μεταπτυχιακού Διπλώματος για τη Διδασκαλία της Νέας Ελληνικής ως Ξένης.

Σήμερα το Διδασκαλείο έχει 9 μόνιμους καθηγητές, από τους οποίους τρεις είναι διδάκτορες, ενώ οι υπόλοιποι είναι υποψήφιοι διδάκτορες. Απασχολεί επίσης, ανάλογα με την προσέλευση των σπουδαστών, τριάντα περίπου ωρομίσθιους καθηγητές κάθε χρόνο.

Η κ. Τσοτσορού μας “χαρτογραφεί” την δυσκολία των μαθητών στην ελληνική γλώσσα:

Σίγουρα πολύ μεγάλη δυσκολία αντιμετωπίζουν οι Κινέζοι και οι Γιαπωνέζοι φοιτητές μας γιατί οι γλώσσες τους δεν είναι συμβατές με την Ελληνική. Οι σπουδαστές που έχουν τα ρωσικά ως μητρική γλώσσα, επειδή η γλώσσα τους έχει σημαντικές ομοιότητες με την Ελληνική, καθώς και οι φυσικοί ομιλητές των ευρωπαϊκών γλωσσών δεν φαίνεται να δυσκολεύονται ιδιαίτερα. Ειδικότερα οι Ρώσοι λένε όπως και εμείς “αυτά είναι Κινέζικα”. Κάπου στη μέση, ως προς το επίπεδο δυσκολίας, βρίσκονται οι αραβόφωνοι.

Εξαρτάται βέβαια και από το αν έχουν διδαχτεί άλλες ξένες γλώσσες και αν η διδασκαλία της ξένης γλώσσας έχει διεξαχθεί με βάση την επικοινωνιακή μέθοδο που γενικά ακολουθούμε στο Διδασκαλείο. Επίσης η ηλικία παίζει αρκετά σημαντικό ρόλο, γιατί οι νέοι γενικότερα προσαρμόζονται πολύ γρήγορα στα διδακτικά δεδομένα.

Όσο πιο φιλική είναι η ατμόσφαιρα, τόσο πιο λειτουργική η διδακτική διαδικασία

Η κ. Τσοτσορού μιλά για μια άκρως γοητευτική διδακτική διαδικασία, η οποία, όμως, μπορεί να έχει και αυτή τα δικά της μικρά προβλήματα: “Αλλά μικρά πράγματα, μικρές διαφορές στον χαρακτήρα μπορούν να δημιουργήσουν δυσaréσκειες στον μικρόκοσμο μιας τάξης. Όσο πιο φιλική είναι η ατμόσφαιρα σε μια τάξη, τόσο πιο λειτουργική γίνεται η διδακτική διαδικασία. Και ο δάσκαλος καλείται να συμμετάσχει σε αυτή την ατμόσφαιρα.

Την ίδια στιγμή αυτό το μίγμα πολιτισμών κάνει το μάθημα ένα χωνευτήρι ανθρώπων, διαφορετικών ηθών:

Το γεγονός ότι έχουμε φοιτητές κυριολεκτικά από όλο τον κόσμο και έχουμε έρθει σε επαφή με διαφορετικούς πολιτισμούς, έθιμα και νοοτροπίες. Κάθε χρόνο μαθαίνουμε κάτι καινούργιο που μας βοηθά να κατανοήσουμε καλύτερα τους φοιτητές μας και να γίνουμε αποτελεσματικότεροι.

Το ό,τι μπορούμε να μεταδώσουμε και να εξηγήσουμε τα στοιχεία και τις πτυχές του δικού μας πολιτισμού σε ένα τόσο ευρύ σύνολο σπουδαστών. Και βέβαια να εξηγήσουμε και να κατανοήσουμε, διδάσκοντες και διδασκόμενοι καλύτερα τις μεταξύ μας διαφορές.

Για την καθημερινότητα μέσα στην τάξη μας **μιλά ο καθηγητής Νίκος Ρουμπής:**

“Η γλώσσα είναι ένας ζωντανός οργανισμός, είναι κομμάτι της κοινωνίας, είναι λάθος η προσέγγιση να τη δεις έξω από αυτήν. Μπορείς να διδάξεις την γλώσσα πέρα από τα βιβλία, με όποιο τρόπο, με

όποια αφορμή, από ένα σύνθημα στον τοίχο -και γύρω μας αν μη τι άλλο αφθονούν- από μια φωτογραφία, από ένα τραγούδι, μια εφημερίδα, ένα λογοτέχνημα, ένα φιλμ. Και σίγουρα όλα αυτά δεν παρουσιάζουν μια εικόνα «στολισμένης» και μόνο Ελλάδας.

Τα σύγχρονα εγχειρίδια διδασκαλίας της ελληνικής περιέχουν για παράδειγμα κείμενα και αναφορές που εστιάζουν στην ανεργία, τις ανθρώπινες σχέσεις, σε σύγχρονα προβλήματα όπως η ρύπανση του περιβάλλοντος ή ακόμα και σε πιο «ελληνικά», όπως η έκδοση άδειας παραμονής ή η συμπλήρωση μιας Υπεύθυνης Δήλωσης, δεν είναι δηλαδή ξεκομμένα από την πραγματικότητα. Ο Ελύτης είχε πει ότι «εάν αποσυνθέσεις την Ελλάδα, στο τέλος θα δεις να σου απομένουν μια ελιά, ένα αμπέλι κι ένα καράβι. Που σημαίνει ότι με άλλα τόσα την ξαναφτιάχνεις», με την καλή θέληση λοιπόν, ακόμα και με λίγα μέσα, μπορούμε να προχωρήσουμε, φτάνει πρώτα να πιστέψουμε σε μας τους ίδιους, στον τόπο μας, για να

«επενδύσουν» στη συνέχεια και οι σπουδαστές σε μας αλλά και σε κομμάτια δικά μας όπως η γλώσσα μας.

Σχέσεις ζωής ανάμεσα σε καθηγητές και μαθητές

Το διδασκαλείο δημιουργεί όχι μόνο γνώστες της ελληνικής αλλά και δεσμούς άρρηκτους που κρατούν χρόνια.

Όπως επισημαίνει η Αλίκη Τσοτσορού, “για μένα υπάρχουν σχέσεις φιλίας που μετράνε πάνω από είκοσι χρόνια. Είναι φίλες με τις οποίες μιλάμε συχνά στο διαδίκτυο πλέον, που βλέπουμε τα παιδιά μας να μεγαλώνουν και να σπουδάζουν. Που μας ένωσε αρχικά η κοινή μας αγωνία για την Ελλάδα και την ελληνική λογοτεχνία. Η πρώτη μετάφραση των ποιημάτων μου στα Σερβικά έγινε από μια πολύ αγαπημένη φίλη Σέρβα, πράγμα πολύ τιμητικό για μένα, αφού η ίδια έχει μεταφράσει στα Σερβικά δύο τόμους με διηγήματα του Παπαδιαμάντη. Η μεταφράστρια του Οδυσσέα Ελύτη στα ρωσικά, Ιρίνα Κοβαλιόβα, φίλη αγαπημένη και οικογενειακή μετά από δέκα χρόνια φιλίας, μας άφησε πριν λίγα χρόνια... Και αυτή ήταν για μένα μια σχέση ζωής. Αν μιλάμε για σχέσεις ζωής, μερικοί συνάδελφοί μας έχουν παντρευτεί με παλιούς φοιτητές μας.

Για τους φίλους που έχει αποκτήσει σε όλο τον κόσμο μέσα από την πορεία του στο Διδασκαλείο μιλά ο Νίκος Ρουμπής:

“Ναι είναι αλήθεια, ότι εφόσον μιλάμε για κοινό ενηλίκων το όλο θέμα αποκτά έναν άλλο χαρακτήρα, πιο ανοικτό. Η πλειοψηφία των σπουδαστών περνάει καθημερινά τρεις ώρες μαζί, δεκαπέντε εβδομαδιαίως, έξι ως οκτώ μήνες, χρόνος όχι μικρός αν το καλοσκεφτούμε. Στο διάστημα αυτό είναι λογικό και αναμενόμενο να βρεθούν κοινοί κώδικες, να δημιουργηθούν φιλίες με διάρκεια. Για τους περισσότερους η παρουσία στο Διδασκαλείο, πέρα από τη γνώση που προσφέρει, αποτελεί ταυτόχρονα ένα διάλειμμα από την καθημερινότητα, όσο εύκολη ή δύσκολη τυγχάνει στον καθένα.

Εκεί λοιπόν θα συναντήσουν έναν ομοεθνή τους, κάποιον με παρόμοιες εμπειρίες, με κοινούς στόχους, είναι δηλαδή εύκολο να εντοπιστούν κοινά στοιχεία που θα συντελέσουν σε μια επαφή πέραν της τάξης. Στο ίδιο πνεύμα το Διδασκαλείο επί σειρά ετών οργανώνει εκδρομές σε αρχαιολογικούς χώρους και μνημεία, ακριβώς για να φέρει τους σπουδαστές σε επαφή πέρα από τη γλώσσα και με τον ελληνικό πολιτισμό εν γένει.

Με την ευκαιρία αυτή θέλω να αναφερθώ και σε άλλες «πρωτοτυπίες» του Διδασκαλείου, όπως είναι η έκθεση ζωγραφικής, τα τμήματα ρητορικής και ορθοφωνίας, η δημιουργία εφημερίδας, η συζήτηση με λογοτέχνες, κινήσεις που ξεφεύγουν από το αυστηρό πλαίσιο του «έρχομαι και

μαθαίνω τη γλώσσα», επεκτείνονται σε δημιουργικές δραστηριότητες αξιοποίησης του χρόνου και συνδράμουν στη συνεργασία μέσα από την οποία μπορεί να προκύψει το ισχυρότερο δέσιμο. Παρόμοια οι σπουδαστές δέχονται με ενθουσιασμό την οργάνωση μιας θεατρικής επίσκεψης, μιας γιορτής ή και μιας κοινής εξόδου για διασκέδαση.

Από την άλλη πλευρά ο ρόλος δασκάλου - σπουδαστών είναι διακριτός μεν, αλλά ξεφεύγει από τα αυστηρά πλαίσια των χαρακτηρισμών, από αμφότερες πλευρές υπάρχει μια διάθεση περισσότερο φιλική που ενδυναμώνεται με την πάροδο των μαθημάτων ανάλογα βέβαια με τις περιστάσεις. Συνήθως καταλήγουμε να είμαστε μια μεγάλη παρέα, όπου τον ρόλο του συντονιστή έχει ο δάσκαλος, όλοι όμως έχουν ισότιμη θέση. Προσωπικά νιώθω πολύ τυχερός γιατί στα πλαίσια της πολυετούς αυτής διαδρομής έχω αποκτήσει φίλους σε όλο τον κόσμο!

Η πλούσια εκδοτική δραστηριότητα του Διδασκαλείου

Είναι ενδιαφέρον το πως το Διδασκαλείο της Ελληνικής “έκτισε” μέσα στη χρόνια μια εκδοτική σειρά για τους ξένους που μάθαιναν την γλώσσα, προσαρμοσμένη στις ανάγκες τους.

“Όταν άρχισα να εργάζομαι στο Διδασκαλείο”, αφηγείται η κ. Τσοτσορού, πριν 25 χρόνια, τα βιβλία που είχαμε στη διάθεσή μας ήταν ελάχιστα. Από τη δεκαετία του 2000 γράφτηκαν και εκδόθηκαν τα πρώτα διδακτικά εγχειρίδια που έφεραν ονόματα συναδέλφων. Νιώθω ιδιαίτερη χαρά που βρίσκομαι ανάμεσα στις πρώτες αυτές συγγραφικές ομάδες.

Σήμερα όλοι σχεδόν οι συνάδελφοι που απασχολούνται στο Διδασκαλείο, μόνιμοι και ωρομίσθιοι συμμετέχουν σε συγγραφικές ομάδες και υπάρχουν πλέον στη διάθεση των διδασκόντων πολύ υψηλού επιπέδου βιβλία, με επιστημονικές προδιαγραφές, σύμφωνα με τις τρέχουσες θεωρητικές απόψεις της διδακτικής της ξένης γλώσσας.

Όπως προσθέτει ο Νίκος Ρουμπής “το υλικό διέπεται από μια ανανεωτική αντίληψη, οργανώνει και συστηματοποιεί τη γνώση, λειτουργώντας ως οδηγός για το ταξίδι στην ελληνική γλώσσα και τον πολιτισμό”.

Ιστορίες μαθητών: Σημείο αναφοράς η Ελλάδα

Τουρκία, Βραζιλία, Αργεντινή, Ρωσία, Σερβία είναι μερικές από τις χώρες καταγωγής των μαθητών που συναντήσαμε στο Διδασκαλείο. Εντύπωση κάνει το γεγονός ότι οι περισσότεροι, παρότι ξεκίνησαν ελληνικά πριν από μερικούς μήνες, θέλησαν να ερωτηθούν και να απαντήσουν στην γλώσσα μας!

Η Κάιφσα από την Τουρκία

Η Κάιφσα είναι από την Κωνσταντινούπολη.
Βρίσκεται στην Ελλάδα ενάμιση χρόνο από...
έρωτα, καθώς ο άνδρας της είναι Έλληνας.

“Ένας φίλος μου είπε για το Διδασκαλείο. Αρχικά έκανα ιδιαίτερα και δεν είχα μάθει πολλά πράγματα. Ξεκίνησα με το καλοκαιρινό τμήμα και αποφάσισα να συνεχίσω γιατί μου άρεσε πολύ.

Ακόμα δεν δουλεύω στην Ελλάδα, ελπίζω στο μέλλον να το κάνω και αυτό, γιατί θεωρώ ότι πλέον μαθαίνω πολύ γρήγορα. Βρίσκω το τμήμα τέλειο. Η Ελλάδα περνά δύσκολες στιγμές αλλά όταν γνωρίζεις τους Έλληνες και αυτό το κέφι που έχουν, αυτή τη χαρά της ζωής, ξεχνάς όλο αυτό που περνά η χώρα”.

Ο Πέτρος είναι απόφοιτος Θεολογικής Σχολής και ήρθε από το Βελιγράδι.

“Τελείωσα στην Θεολογική Σχολή στο Βελιγράδι και ήρθα τον Οκτώβριο στην Αθήνα για να συνεχίσω τις σπουδές μου. Τώρα κάνουμε μαθήματα εδώ και προχωράμε γρήγορα.

Ο Πέτρος από την Σερβία

Οι εντυπώσεις μου είναι άριστες. Είναι δυναμικό το τμήμα, κάνουμε μαθήματα για τον πολιτισμό, την πολιτική, πάντα με βάση την γλώσσα, πράγματα που μας αρέσουν και σχηματίζουν την εικόνα της Ελλάδας σήμερα.

Ο Πέτρος μάλιστα μας αποκάλυψε ότι είναι σε θέση να διαβάζει πια και ελληνικά βιβλία, ξεκινώντας από τις... προφητείες του Γέροντα Παΐσιου.

Ο Βέιγα είναι δάσκαλος καποέιρα από την Βραζιλία.

“Είμαι στην Αθήνα εδώ και δέκα μήνες, καθώς κατάγεται η από εδώ η γυναίκα μου και αποφασίσαμε να ζήσουμε εδώ. Μαθαίνω από το μάθημα εδώ αλλά και από τους μαθητές μου”.

Ο Σάντι από την Αργεντινή

Ο Σάντι δουλεύει στις τηλεοπτικές παραγωγές και έρχεται από την Αργεντινή.

Η ιστορία του ξεκινά 5 χρόνια πριν, όταν γνώρισε την κοπέλα του στην Παταγονία, μια παραγωγή του Mega στην Αργεντινή. “Ήταν δύσκολο να μείνει εκείνη στην Αργεντινή, οπότε ήρθα εγώ στην Ελλάδα. Δούλεψα στις τηλεοπτικές παραγωγές, άνοιξα και τη δική μου εταιρεία παραγωγής. Ήταν ένα μεγάλο σχολείο από την αρχή η Ελλάδα για μένα, μου άρεσε πολύ και ήθελα πολύ να μάθω και τη γλώσσα. Πλέον έχω μάθει πολλά πράγματα, κυρίως από το Διδασκαλείο, αλλά και από την τριβή μου με τους Έλληνες και καταλαβαίνω περισσότερο την γλώσσα. Τα ελληνικά μοιάζουν πολύ και με τα Ισπανικά και η Ελλάδα μου θυμίζει λίγο τη χώρα μου”.

Η Ναταλία είναι από την Ουκρανία και ήρθε στην Ελλάδα για σπουδές.

“Ήρθα πρώτη φορά πριν από δύο χρόνια για πρακτική από το Πανεπιστήμιο και μου άρεσε η Ελλάδα. Έτσι έδωσα εξετάσεις και πέρασα στο Πανεπιστήμιο Πειραιά όπου σπουδάζω

Οργάνωση και Διοίκηση επιχειρήσεων. Ήταν μονόδρομος το να έρθω στο Διδασκαλείο για να μάθω καλύτερα τη γλώσσα και για τις σπουδές μου. Στην Ουκρανία έκανα λίγο ελληνικά, αλλά όχι πολλά πράγματα. Εδώ κάνουν πραγματικά πολύ καλή δουλειά. Το πιο ενδιαφέρον κομμάτι είναι οι σχέσεις με τους συμμαθητές. Εκτός από τα ελληνικά, μαθαίνεις την κουλτούρα, τη γλώσσα, τα ήθη του κάθε λαού”.

Η Νάταλι ήρθε από τη Ρωσία από έρωτα για ένα Έλληνα, τον οποίο και παντρεύτηκε.

“Παντρεύτηκα πέρυσι με Έλληνα. Μια φίλη μου παντρεύτηκε πριν από 4 χρόνια με Έλληνα και έτσι μέσω εκείνης γνωρίστηκα και εγώ με τον άνδρα μου. Ξεκίνησα το τμήμα από τον Οκτώβριο και είμαι πολύ ευχαριστημένη. Με ενδιαφέρει πολύ η Ελλάδα, θέλω πολύ να μάθω τη γλώσσα. Εδώ δεν περιοριζόμαστε όμως στη γλώσσα, μαθαίνουμε και πολλές πληροφορίες για την καθημερινή ζωή, για τις ελληνικές γιορτές, χρήσιμα πράγματα γενικά. Μου αρέσει η ζωή στην Ελλάδα...Ο καιρός, το φαγητό, οι άνθρωποι. Είναι πιο χαλαρά. Στη Μόσχα είναι μια τρέλα, τρέχουν όλοι χωρίς να κοιτούν μπροστά τους. Πήγα για δύο εβδομάδες και τρελάθηκα, ανυπομονούσα να γυρίσω...”

Ο Μαντσέρ είναι από την Περούια και βρίσκεται στην Ελλάδα 10 χρόνια.

“Είμαι πολλά χρόνια στην Ελλάδα και θέλω να σπουδάσω αρχαία Ελληνικά. Δούλευα με την Ευαγγελική εκκλησία, βοηθώντας τους πρόσφυγες στην μετάφραση. Έχω προσπαθήσει πάνω από πέντε φορές να μάθω καλά Ελληνικά, αλλά δεν το κατάφερα. Εδώ είναι καλύτερα από τις προηγούμενες φορές. Μαθαίνουμε πολλά πράγματα, για την γλώσσα και την κουλτούρα, ανακατεύονται οι πολιτισμοί και οι συνήθειες όλων μας”.

Ο Πιερ είναι από τον Λίβανο και ήρθε για να σπουδάσει Ιατρική

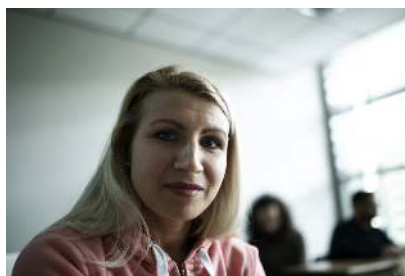
“Δεν ήξερα καθόλου ελληνικά προηγουμένως, αλλά έπρεπε να μάθω για τις σπουδές μου. Έρχομαι στο διδασκαλείο από τον Οκτώβριο και έχω μάθει πολλά πράγματα. Μου έχει κάνει άσχημη εντύπωση η κρίση στην Ελλάδα. Δεν τα περίμενα έτσι για μια ευρωπαϊκή χώρα. Δεν νομίζω να μείνω μετά τις σπουδές μου”.

Η Αλίνα ήρθε από την Μολδαβία για να εργαστεί

“Είμαι εδώ ένα χρόνο. Δουλεύω σαν γραμματέας και χρειάζεται να ξέρω ελληνικά. Μου αρέσει πολύ η Ελλάδα, είναι δύσκολα τα πράγματα εδώ, αλλά στη Μολδαβία είναι πολύ χειρότερα. Μου αρέσουν πολύ οι άνθρωποι, είναι ευγενικοί και ανοιχτοί. Έχω ξεκινήσει να διαβάζω και ελληνικά βιβλία, θέλω πολύ να διαβάσω ελληνική λογοτεχνία”.

Όλγα είναι από την Λευκορωσία και είναι παντρεμένη στην Ελλάδα

Η “Είμαι πεντέμισι χρόνια στην Ελλάδα. Παρότι έχω σύζυγο Έλληνα, δεν έχω μάθει ακόμα καλά ελληνικά. Ήρθα για να μάθω ελληνικά, για να έχω καλύτερη επικοινωνία με τον άνδρα μου και το παιδί μου. Το παιδί μου βέβαια μιλάει και τις δύο γλώσσες, είναι πιο εύκολο για τα παιδιά. Σε λίγο καιρό θα φύγουμε στη Λευκορωσία και θέλω να μάθω για να μη ξεχνάει το παιδί τη γλώσσα. Η Ελλάδα μου αρέσει παρά την κρίση. Δεν πειράζει που μένεις. Το πιο σημαντικό είναι με το ποιον μένεις. Μου αρέσουν τα πάντα εδώ. Έχω καλές εντυπώσεις και για τη γλώσσα και τους ανθρώπους”.

Η Εμιριέτα είναι από την Αλβανία και “ξεσκοιζει” τα ελληνικά της για να μπορέσει να χρησιμοποιήσει το πτυχίο των μαθηματικών της.

“Είμαι δέκα χρόνια στην Ελλάδα, με οικογένεια και παιδί. Τα ελληνικά τα ξέρω από παλιά, αλλά ήθελα να τα μάθω ακόμα καλύτερα. Θέλω να δω τι μπορώ να κάνω με το δίπλωμα. Θέλω να έχω ένα χαρτί. Εδώ μαθαίνω πολλά πράγματα. Το βλέπω με την κόρη μου που είναι δέκα χρονών και της μιλάω πλέον πολύ πιο καλά, πιο συγκροτημένα”.

Ο Γιάκοπο είναι Ιταλός και διδάκτορας Φιλοσοφίας

“Ήρθα από έρωτα για μια γυναίκα στην Ελλάδα, αλλά και από έρωτα και για την χώρα και τον πολιτισμό. Έχω σπουδάσει φιλοσοφία στην Ιταλία και κάνω εδώ διδακτορικό. Ήρθα στο Διδασκαλείο το Σεπτέμβριο του 2014 και έχω δει διαφορά στο πως χειρίζομαι τη γλώσσα, αλλά και σε άλλες λεπτομέρειες της καθημερινής ζωής. Την νιώθω πλέον σπίτι μου και την Ελλάδα. Εδώ δουλεύω ως μεταφραστής κι διδάσκω γιόγκα. Δεν με ενοχλεί η κρίση γιατί βρίσκω ότι είναι συγχρόνως και μια ενδιαφέρουσα περίοδος. Συμβαίνουν πολλά πράγματα και παρά τα όσα περνά ο κόσμος, στην Ελλάδα εξακολουθεί να υπάρχει ένα πολύ ωραίο πολιτιστικό υπόβαθρο. Φυσικά αγαπημένοι μου είναι οι αρχαίοι συγγραφείς, ιδίως ο Πλάτωνας, τους οποίους τώρα μελετώ με μεγαλύτερη ευχέρεια”.

Το Διδασκαλείο κοντά στους πρόσφυγες. Πρόταση για εκμάθηση της γλώσσας στους ανθρώπους που έρχονται στη χώρα μας από τα μέρη του πολέμου

Το Διδασκαλείο της Ελληνικής αναμένεται να βρεθεί σύντομα στο επίκεντρο του προσφυγικού ζητήματος στην χώρα, από πολιτιστική άποψη, καθώς πρόσφατα η ηγεσία του έκανε πρόταση για να ξεκινήσουν μαθήματα της γλώσσας στους πρόσφυγες είτε στις εγκαταστάσεις του, είτε σε

σχολή σε συνεργασία με το Διδασκαλείο έχουμε προτείνει ένα πρόγραμμα για την εκμάθηση της Ελληνικής σε πρόσφυγες. Δεν έχει προχωρήσει ακόμα, το κάναμε ως πρόταση και περιμένουμε τώρα το αν θα μπορέσει να υλοποιηθεί στους πρόσφυγες. Εμείς διαθέτουμε και την υποδομή και το διδακτικό προσωπικό, αλλά και την θέληση. Περιμένουμε τώρα το αν θα γίνει”.